

عنوان مقاله:

معماری پایدار - پایداری معماری در طراحی محلات مسکونی

محل انتشار:

اولین همایش ملی توسعه پایدار در مناطق خشک و نیمه خشک (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سمیه افشاری آزاد - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد شعبه علوم و تحقیقات همدان

سمانه روستائی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد شعبه علوم و تحقیقات همدان

خلاصه مقاله:

بدنبال تغییرات و تحولات در بافتهای شهری دوران معاصر و جایگزین شدن بافتهای شهری جدید به جای محیطهای شهری قدیم، نقش و جایگاه محلات شهری از اهمیت ویژه ای برخوردار شده است. روند شکل گیری محله های قدیمی که در طول دوره ای طولانی شکل گرفته بودند، به گونه ای بوده اند که در پاسخگویی به نیازهای فردی و اجتماعی ساکنین از کارایی لازم برخوردار باشند. اما به نظر می رسد امروزه دگرگونی در عوامل مختلف اقتصادی، اجتماعی، زیست محیطی و کالبدی شهر، به طور عام، و در محله های قدیمی به طور خاص، اثرات منفی قابل توجهی بر کارایی آنها در پاسخگویی به نیاز های ساکنین داشته است. در این میان برخی از محله های جدید و انسان ساخت، روبه انحطاط و زوال هستند، و برخی دیگر از تداوم حیات و رونق زندگی برخوردارند و به عبارتی پایدار هستند. شواهد نشان می دهد که محله های انسان ساخت جدید با گذشت زمان نسبتا طولانی، با تجربه های گوناگون روبه رو هستند، به تبع مسائل مترتب بر توسعه پایداری و در پاسخگویی به آنها، نظریه هایی از گذشته تا کنون مطرح شده اند. برای مثال، می توان به بلند مرتبه سازی، شهر فشرده، افزایش تراکم و توسعه شهری پایدار اشاره کرد. اما بررسی نظریه های فوق، بویژه موخرین آنها، نشان می دهد که توسعه محله ای پایدار همنوز مورد توجه جدی قرار نگرفته است. محله شهرک مدرس در همدان را می توان مصداق بارزی از محله های انسان ساخت دوران معاصر دانست که با گذشت حدود 4 دهه از احداث آن، قابل بازخوانی باشد. هدف کلی از این تحقیق، تلاشی در جهت ارزیابی و بازخوانی محله مدرس به عنوان یک محله جدید انسان ساخت و شناخت اصول و معیارهای لازم برای پایداری محله است. این شناخت از طریق مطالعات میدانی (پرسشنامه، مصاحبه و برداشت میدانی) صورت گرفته است

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، پایداری معماری، معماری پایدار، محله ، مسکونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/177357>

